Erkki Pasonen

Suunnistaja

ERKKI PASONEN

SUUNNISTAJA

Copyright: Erkki Pasonen 2020

Kannen piirrokset: Anna Pasonen

Kustantaja:
BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja:
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2140-7

”Minä Pentti Taneli Riesanen
- lupaan ja vannon – kaikkitietävän Jumalan edessä
- että minä todistan ja kerron – kaiken totuuden tässä asiassa – siitä mitään salaamatta
– siihen mitään lisäämättä – taikka sitä muuttamatta.”

Pentti vannoi valaa käräjätuomarin sanelun perässä vakavailmeisenä tuijottaen pöydän takana istuvaa tuomaria silmiin.
Ainoastaan katossa olevan viallisen loisteputken sirinä rikkoi käräjäsalin täyden hiljaisuuden.
Otettuaan kätensä pois pöydällä olevan raamatun päältä hän tunsi paidan alla hikinoron valuvan selässään.

1

Aurinko oli juuri laskemassa meren yllä luoteisella taivaalla kun paperilastissa oleva rahtilaiva lähestyi Rostockin satamaa. Vaikka oikeastaan kaupungin tehtaiden piipuista tupruavasta paksusta savupilvestä johtuen auringosta ei näkynyt kuin pilven keskellä oleva vaalea heijastus. Pentti katseli kannella innoissaan tulevaa asuinpaikkakuntaansa. Hän oli noussut laivaan kolme päivää aikaisemmin Rauman satamassa ja sopinut laivan kapteenin kanssa matkasta miehistön hyteissä. Tai oikeastaan siinä laivassa ei ollutkaan muita kuin miehistön hyttejä. Merimatkan Pentti kuittasi osallistumalla konemiesten kanssa laivan toiseen meridieseliin tehtävään vuosihuoltoon.

Pentti oli mennyt kevättalvella diplomi-insinöörin paperit saatuaan Wärtsilän telakalle töihin. Työpaikka järjestyi ehkä Taneli-isän maineen ansiosta. Taneli tunnettiin ahkerana ja tunnollisena hitsarina. Pentin esimies Kalevi Kalliokerä halusi laittaa nuoren insinöörin oppimaan työntekoa ulkomailla laivaluukkuja valmistavalle alihankkijalleen Itä-Saksaan.

Laivan piti purkaa paperilasti Rostockissa ja lastata seuraavana päivänä Gdanskiin menevä lasti.

Pentti pyyhki heti aamulla silmälasinsa ja pukeutui klubitakkiin ja suoriin housuihin. Hän sukaisi hiuksensa ja vilkaisi pikaisesti itseään pesuhuoneen pienestä peilistä. Hän sipaisi vielä lankkiharjalla kenkänsä ja kaikki tuntui olevan kunnossa. Jo ensimmäisestä opiskeluvuodesta lähtien hän

pukeutui lukioaikaisen liikunnanopettajansa Sulevi Saarisen pukukoodin mukaisesti. Sulevilla oli aina tummansininen kaksirivinen klubitakki, jonka kruunukuvioisessa etutaskussa oli aina solmion värinen taskuliina. Asun täydensivät teräviksi prässätyt tummanharmaat housut ja kiiltäviksi lankatut mustat kengät. Ainoastaan juoksulenkille tai suunnistamaan lähtiessä miestä ei nähty klubitakissaan.

Pentti otti passinsa ja vähäiset matkatavaransa ja käveli hiukan hermostuneena laivan kannelle. Hänen piti ensin mennä ilmoittautumaan Itä-Saksan viranomaisille. Yön aikana oli alkanut sataa vettä, mistä johtuen laivan laskusilta oli petollisen liukas. Pentti taiteili sileäpohjaisissa kengissään liukasta laskusiltaa alas ja juoksi vihmovassa sateessa satamakentän takana olevalle tullikonttorille.
Lasisermin takana istuva tiukkailmeinen naisvirkailija katsoi vettä valuvaa nuorta miestä ja otti tämän ojentamat paperit. Nainen oli pukeutunut miesmäisesti ruskeaan virkapukuun. Vasemman povitaskun päällä oli kaksi merkkiä, joita Pentti ei tuntenut. Virkailija tutki tarkkaan passia ja sen välissä ollutta viisumia nostaen välillä katseensa passista. Kaksi ruskeaa silmää tuijotti silmälasien takaa tiskin edessä seisovaa Penttiä silmiin piinaavan kauan. Nainen käänsi lopulta katseensa pois ja poistui takanaan olevasta ovesta. Pentti joutui odottamaan lähes tunnin ennen kuin virkailija palasi paikalleen. Nainen katsoi Penttiä hyvin tiukasti silmiin ja sanoi käskevällä äänellä:
–Kein eingang, antaen passin ja viisumin takaisin.
Pentti luuli ensin, että hän oli tullut väärälle luukulle.
–Wo ist den Eingang? hän kysyi ihmeissään.
Virkailija näytti hänelle ovea ja sanoi:
–Zurück nach Finnland, bitte!

Pentille selvisi lopulta, ettei hän voinutkaan päästä maahan.

Pentin ei auttanut muuta kuin kävellä sateessa takaisin samaan lastia purkamassa olevaan laivaan, josta hän oli pari tuntia aikaisemmin lähtenyt.

Pentille selitettiin Itä-Saksan lähetystössä Suomessa syyksi, ettei hänellä ollut paluumatkapäivää eikä paluumatkaan tarvittavaa matkalippua.

Vasta vuosia myöhemmin selvisi, että syynä oli hänen lukioaikainen kirjeenvaihtonsa. Hän oli ollut saksankielen käytäntöä oppiakseen kirjeenvaihdossa Berliinissä asuvan samanikäisen tytön kanssa. Tämä oli myöhemmin epäonnistunut yrittäessään paeta länteen. Tytön hallusta oli löydetty Pentin lähettämiä kirjeitä ja ne olivat joutuneet Stasin haltuun. Pahaksi onneksi kirjeissä oli lähettäjän nimenä ollut Pentti Riesanen, vaikka nuorukaisen virallinen etunimi oli tuolloin vielä Yrjö. Stasi luokiteli Pentti Riesasen vaaralliseksi henkilöksi, jota ei voinut päästää maahan.

ITALIA

Finnairin aamulento Helsingistä Milanoon laskeutui kovassa lumisateessa loppiaisen jälkeisenä maanantaiaamuna Linaten lentokentälle. Puolen vuoden kuluttua epäonnistuneen Itä-Saksan komennuksen jälkeen Pentti Virtaselle oli järjestynyt uusi projektityöpaikka Italiasta.

–Ja minulle kun kerrottiin että Italian talvet ovat kuin Suomen kesät, Pentti sanoi vieressään istuvalle tweed-pukuiselle pönäkälle herrasmiehelle katsellessaan lumista kiitorataa koneen rullatessa kohti terminaalirakennusta. Mies oli hetkeä aikaisemmin esitellyt itsensä Kallioksi. Pentti kuvitteli mielessään rusettikaulan olevan Kyöstin poika.

Transit-hallissa rynnäkkökiväärein varustautuneet tiukkailmeiset poliisit seurasivat lentokoneista saapuvien matkustajien liikkumista hallissa jatkolennoille ja kohti maahantulotarkastusta. Penttiä oli matkatoimistossa opastettu tarkastuksen yksityiskohdista. Hän pyyhki silmälasinsa lähestyessään passintarkastusluukkua. Jännitykseltään hän ei saanut sanaa suustaan passintarkastajan kysyessä häneltä Italiaan tulon syytä ja oleskelupaikkaa matkansa aikana.

”Ei kai tästä tullut yhtä lyhyt komennus kuin Rostockissa”, Pentti mietti kaivaessaan hermostuneena laukkuaan.

Lopulta hän löysi Triesten telakan lähettämät italiankieliset kutsut ja työpaperit. Ne nähtyään virkailija sanoi hänelle hymyillen:

–Benvenuto in Italia!

Tulohallissa tupakointikieltotaulun alla odotteleva mieshenkilö sytytti paksun sikarin ja puhalteli nautiskellen paksun savupilven ilmaan. Seinällä oli toinenkin taulu joka varoitti tas-

kuvarkaista. ”Että tämmöinen on sitten Italia”, Pentti mietiskeli katsellessaan karusellikuljettimella pyöriviä matkalaukkuja.
Saatuaan kuljettimelta oman laukkunsa hän vilkaisi tuloaulan seinällä olevaan isoon matkustajainfotauluun. Taulussa luki että kaikki lähtevät ja saapuvat lennot oli peruttu.
Ulos päästyään Pentti etsiskeli Kallion kanssa katseellaan taksia kovassa lumisateessa terminaalin edestä. Pentillä oli tarkoitus ottaa taksi Milanon rautatieasemalle, mutta terminaalin oven edessä oleva taksien lähtöpaikka oli täysin tyhjä. Liikkeellä oli vain harvoja yksityisautoilijoita, hekin suurissa vaikeuksissa kesärenkailla paksussa lumessa. Avuliaista työntäjistä ei ollut paljon apua. Terminaalin edessä olevalla aukiolla ei näkynyt ensimmäistäkään lumen poistoa tekevää henkilöä tai konetta. Kallio kertoi, ettei Milanossa ollut milloinkaan satanut niin paljon lunta yhden päivän aikana. Samalla Kallio huomasi kauempana kotimaan terminaalin edessä Milanon rautatieasemalle lähtevän bussin. Pentti raahasi matkalaukkuaan märässä lumessa seuraten Kalliota, jolla oli matkatavarana vain kevyt salkku. Kallio alkoi juosta huomattuaan että bussi oli lähdössä liikkeelle. Penttikin otti pari juoksuaskelta, mutta liukastui sileäpohjaisilla kesäkengillään ja lensi matkalaukkuineen selälleen sohjoon. Harmaat housut takapuolelta ja klubitakin selkä märkänä hän kapusi sadatellen Kallion perässä bussiin.
Bussimatkan aikana Kallio kertoi käyvänsä Milanossa työasioissa vähintään kerran kuukaudessa. Hän oli palaamassa tälläkin kertaa jo samana päivänä takaisin Suomeen.
– Jos nyt tänään Milanosta lähtee yhtäkään lentoa? hän aprikoi.
Hän ojensi Pentille käyntikorttinsa: Anttoo Kallio ja titteliksi oli merkitty Lawyer. Penttikin ojensi oman korttinsa, jossa luki

Pentti Riesanen, Project Engineer. Hän oli saanut ennen matkaa elämänsä ensimmäisen oman käyntikortin.
Bussi pääsi kuin pääsikin lopulta perille ja pysähtyi Milanon rautatieaseman eteen. Pentti kummasteli edelleen asema-aukion lumista näkymää:
–Olin siinä uskossa, että Italian talvet ovat kuin Suomen kesät, hän sanoi.
–Näyttävät milanolaisetkin olevan samassa uskossa, sanoi Kallio.
Koko valtaisalla asema-aukiolla ei näkynyt yhtäkään lumenpoistoon tarkoitettua työkonetta tai ihmistä.

Kallio lähti omille teilleen, mutta varoitteli vielä Penttiä asemalla pyörivistä taskuvarasporukoista. Pentti liittyi laukkujaan raahaavien matkustajien joukkoon ja suuntasi kohti komean asemahallin pääovea. Asema-aula kaikui kiukkuisten matkustajien huudoista heidän purkaessa lipunmyyjille tunteitaan aikataulujensa myöhästymisestä.
Suuri osa Milanosta lähtevistä junavuoroista oli peruttu tai useita tunteja myöhässä. Penttikin odotteli asemalla junayhteyksiään yli kuusi tuntia.
Hän onnistui kuitenkin saamaan lipun illalla Venetsiaan lähtevään pikajunaan.
Lumisade heikkeni junamatkan aikana vähitellen ja muuttui illan pimetessä vesisateeksi ennen kuin juna saapui Padovassa tapahtuvaan junanvaihtoon. Padovassa Pentille selvisi kuitenkin, ettei sieltä ollutkaan jatkoyhteyksiä ennen seuraavaa aamua. Häntä neuvottiin rautatieasemalla kysymään majapaikkaa heti asemaa vastapäätä olevasta hotelli Due Torrista.
Hotellin vastaanottotiskin takana nuokkui Pentin isoisän ikäinen mies. Pieni vanhus puhui konekiväärimäisen nopeasti ita-

liaa. Hän mittaili puhuessaan katseellaan sateiselta kadulta tullutta silmälasipäistä pitkää muukalaista. Lähes kaksimetrinen klubitakkinen Pentti taisi muistuttaa enemmän viiden tähden Hilton hotellin vahtimestaria kuin yösijaa tarvitsevaa turistia.
Pentti otti taskustaan pienen punakantisen Suomi-Italia-Suomi –sanakirjan ja sai takellellen kysyttyä:
–Uno camera per una notte?
–l'ultima stanza costa cinquantamila lire, paga immediatamente! kuului konekiväärin papatusta muistuttava nopea vastaus.
Pikkumiehen toistettua kolmannen kerran sanomansa Pentti ymmärsi, että mies vaati etukäteen viidenkymmenen tuhannen liiran maksua. Hän yritti vastustella maksun suuruutta käsiään levitellen, mutta pikkumies pysyi tiukkana. Vasta Pentin vaatiessa kuittia mies oli valmis pudottamaan hintaa.
–Pagamento domani, Pentti yritti.
Hän oli varma, että papparainen aikoi pistää rahat omaan taskuunsa ja sanoi maksavansa vasta aamulla:
Silloin mies karjaisi:
–USCITA! Mies huusi näyttäen kädellään ulko-ovea.
Pentti pelästyi ja ihmetteli, miten noin pienestä miehestä saattoi lähteä niin kova ääni.
Hän poistui hotellin aulasta kiroillen takaisin vesisateeseen ison matkalaukkunsa kanssa etsien katseellaan toista hotellia. Samassa hän huomasi vastapäätä katua ikkunassa neonvalotekstin Ristorante. Sen ikkunoista näkyi ruokailevia asiakkaita. Vatsan murina muistutti, ettei hän ollut aamulennolla tarjotun kahvin jälkeen syönyt muuta kuin pienen sämpylän junassa. Vatsa ilmoitti vaativansa jo energiatäydennystä. Nälkänsä vuoksi hän päättikin mennä syömään ja kysyä ravintolasta lähistöllä olevista hotelleista.

Päästyään sisälle tarjoilija ohjasi hänet ainoaan vapaaseen pöytään, joka sekään ei ollut täysin vapaa. Pöydässä istui paksuun valkoiseen neulepuseroon pukeutunut surullisen näköinen nuori nainen. Nainen nyökkäsi hyväksyvästi Pentin kysyttyä lupaa tulla samaan pöytään. Pentti silmäili hetken italiankielistä ruokalistaa, mutta ei saanut siitä mitään selvää. Hän kysyi pöytäseuralaiselta anteeksipyytäen englanniksi apua ruokavalinnassa. Nainen kertoili ymmärrettävällä englannin kielellä eri ateriavaihtoehtojen sisällöstä. Pentti ihmetteli kaikkien listalla olevien ruokavaihtoehtojen sisältävän makaronia. Oli pastaa, lasagnea, spagettia, tagliatelleä ja makaronia, jotka kaikki olivat hänenn mielestään sama asia. Pentti tilasi karahvin punaviiniä ja samanlaisen pääruoka-annoksen kuin naisella. Tilauksen tehtyään hän ojensi pöydän yli kätensä:

–My name is Pentti Riesanen.

Nainen vastasi:

–Maria Morotto, nainen sanoi kirkkaalla äänellä.

Maria kertoi käyneensä iltapäivällä katsomassa Padovan sairaalassa edellisyönä vakavan sydänkohtauksen saanutta isäänsä. Sen sanottuaan hän purskahti itkuun. Pentti otti hämmennyksissään itkevän naisen pöydällä olevat kädet omiinsa ja puristi niitä. Sitten hän otti taskustaan paperinenäliinapaketin ja ojensi sen Marialle.

–Grazia mille, nainen sanoi hiljaa kuivatessaan kyyneliään.

Äkillisen tunnekuohun jälkeen hän alkoi kertoa omasta elämästään. Hän sanoi olevansa viulunsoiton opettaja, ja työskentelevänsä ensimmäistä vuottaan Veronassa. Hän kertoi muuttaneensa isänsä luota Veronaan vasta muutama kuukausi sitten ja asuvansa ensimmäistä kertaa omillaan. Penttikin kertoi olevansa ensimmäistä kertaa elämässään omillaan. Milanon luminongelmista johtuen hän sanoi joutuvansa yöpymään Padovassa. Pentti huomasi naisen piristyneen hänen seurassaan.

Nainen tuntui jopa olevan kiinnostunut hänen ongelmistaan. Kuultuaan Pentin kokemukset hotelli Due Torrista Maria sanoi, ettei tämän kannattaisi etsiä hotellia yhtä yötä varten. Hän lupasi majoittaa Pentin tyhjänä olevaan isänsä asuntoon. Pentti yritti ensin estellä, mutta huomattuaan naisen aidon halun auttaa, suostui ehdotukseen. He maksoivat laskunsa ja poistuivat ravintolasta. Ravintolan edessä sateisella kadulla seisoi Marian musta Alfa-Romeo. Auto murahteli iloisesti naisen kiihdyttäessä lähes tyhjillä Padovan kaduilla kohti kapealla Via Trace kadulla olevaa lapsuudenkotiaan. Maria parkkeerasi autonsa jalkakäytävälle jykevän kivitalon eteen. ”Onpas vahvat rappuset”, Pentti mietti heidän noustessaan kaikuvassa koristeellisia maalauksia olevassa käytävässä jykeviä kiviportaita kerroksiin.

Asunnon ovesta löyhähti tunkkainen parkitun nahan haju. Pentti arveli, ettei asuntoa oltu muutamaan kuukauteen tuuletettu. Maria vaihtoi heti silkkisen aamutakin päälleen ja kehotti Penttiäkin olemaan kuin kotonaan. Pentti heitti luvan saatuaan maailman miehen tavoin rennosti klubitakkinsa olohuoneen nahkatuolille. Tosin hän puki sen takaisin päälleen minuutin kuluttua tajutessaan asunnon viileyden. Pentti katseli ihmeissään patinoituneilla massiivisilla tammihuonekaluilla kalustetun asunnon lähes neljä metriä korkeita huoneita. Kolea asunto tuntui museolta, jonka seinät ja kalusto huokuivat historiaa. Olohuoneen kattoon oli maalattu Jeesuksen viimeistä ateriaa esittävä fresko. Pentti oli varma, että asunnon omistajan täytyi olla vähintäänkin varakas.

–Olohuoneen kattofreskot on maalattu 1600-luvun alussa, Maria sanoi huomattuaan maalauksia tuijottavan vieraansa kiinnostuksen.

Maria halusi välttämättä tarjota Pentille padovalaisen iltadrinkin. Hän otti lasivitriinikaapista kirkasta juomaa sisältävän pullon, jossa oli sisällä kokonainen päärynä.
–Benvenuto in italia, Maria sanoi kohottaessaan lasiaan.
Pentti irvisti maistaessaan juomaa. Maria huomasi, ettei italialainen grappa ollutkaan vieraalle mikään makuiloittelu. Hän selvitti Pentille, miten päärynä oli kasvatettu päärynäpuun oksalla riippuvan pullon sisälle.
Maria purskahti vielä asunnossakin muutaman kerran itkuun keskustelun koskettaessa hänen isäänsä. Pentti yritti parhaansa mukaan rauhoitella häntä pitämällä käsiään nyyhkyttävän naisen olkapäällä. Puolen yön jälkeen Maria ohjasi Pentin makuuhuoneeseen, jonka kapeaan sänkyyn molemmat sopivat läheskäin nukkumaan.
”Eihän tämä hullumpi maa taida ollakaan”, Pentti mietti ennen nukahtamistaan vetäen vieressään nyyhkyttävää Mariaa lähemmäs itseään.

”La Dolce Vita”, kaikui Alfa Romeon kaiuttimista Marian ajaessa Pentin kanssa seuraavana aamuna kohti rautatieasemaa. Sade oli yön aikana lakannut ja aurinkoinen tammikuun aamu muistutti lämpötilan puolesta suomalaista elokuuta. Yhdessä vietetyn yön piristämä Maria hyräili La Dolce Vita -laulun säveliä ajaessaan töihin menijöiden täyttämällä kadulla kohti rautatieasemaa.
”Ensimmäinen Italian yöni oli vähintään miellyttävä”, Pentti mietti junan kiihdyttäessä Padovasta pohjoiseen kohti Goriziaa, jossa hän vaihtoi Triesteen menevään junaan.
Triesteen tultuaan Pentti soitti rautatieaseman yleisöpuhelimesta Fincarrierin telakalle. Kymmenen minuutin kuluttua valkoinen rättikattoinen Fiat viisisatanen kaartoi aseman eteen.

Pentti tunnnisti auton noutajaksi, sillä sivuovessa oli iso Finncarrierin telakan logo. Autosta hyppäsi poninhäntäpäinen nuori nainen, joka esitteli itsensä Angelinaksi. Nappisilmäinen Angelina oli pukeutunut hyvin talvisesti pitkävartisiin mustiin nahkasaappaisiin ja pitkään vihreään Loden-takkiin. Hän ihmetteli käsiään levitellen ilman päällystakkia kulkevan klubitakkisen Pentin kesäistä pukeutumista.

Pentti yllättyi miten vaivattomasti hento nainen nosti hänen ison matkalaukun Fiatin takapenkille. Naisen ajotyyli oli Pentin mielestä pelottavan reipas kapeilla mukulakivikaduilla. Erityisen pelottavaksi teki se, että hän puhui koko ajan katsoen puhuessaan vieressään olevaa Penttiä silmiin. Angelina puhui vain auttavasti englantia. Mutta hän käytti italian lisäksi hyvin sujuvasti molempia käsiään esitellessään Pentille matkan varrella olevia vanhoja rakennuksia. ”Partivano di notte, Arrivano di sera, Lungo mille chilometri, Di una fantastica carrera”, lauloi Carrera autoradiossa Lucio Dallaa ja nainen lauloi mukana. Musiikki kaikui Fiatin avatusta katosta Triesten kapeiden katujen varrella olevien kivitalojen seinistä heidän lähestyessään telakka-alueen automaattisesti avautuvaa porttia. Ajaja tuntui olevan kuin kotipihallaan kurvaillessaan vauhdikkaasti suuren telakka-alueen kentällä. Pentti joutui pitämään kojelaudassa olevasta kahvasta tiukasti kiinni pienen auton pomppiessa satamaan vievien junaratakiskojen yli. Lopulta Fiat pysähtyi jarrut kirskuen korkean konttorirakennuksen lasisen pääoven eteen.

–Jätetään matkatavarat autoon, Angelina selvitti käsiään ja vähäistä englannin sanavarastoaan käyttäen Pentille tämän yrittäessä tarttua takapenkillä olevaan matkalaukkuunsa.

Pentillä oli vaikeuksia pysyä naisen perässä tämän harppoessa portaikossa lodentakin helmat liehuen ylös ylimpään kerrokseen. Oven Amministrazione-teksteistä Pentti ymmärsi, että

kerroksessa sijaitsi telakan hallintoväen konttorit. Porraskäytävästä kerroksen toimistotilaan johtavat isot lasiovet olivat lukossa. Angelina painoi summeria ja hetken kuluttua aseistautunut virkapukuinen vartija tuli päästämään heidät sisään paksuista lasiovista hallintokonttorin sisääntuloaulaan. Angelina kehoitti Penttiä panemaan nimensä infotiskillä olevaan isoon mustakantiseen vierailijakirjaan. Pentti seurasi naista konttorikäytävän päässä viimeisenä olevalle tammiovelle. Oven nimikyltissä luki:
Marcelino Manuzzi, Direttore.
–Ciao Padre, Angelina sanoi suukotellen kiiltäväksi lakatun mahonkipöydän takana istuvaa harmaatukkaista miestä molemmille poskille.
Rusettikaulainen Marcelino Manuzzi oli pukeutunut hyvin istuvaan tummaan pukuun.
–Ciao Angelina, vastasi mies yhtä tuttavallisesti.
Padre-nimen kuultuaan Pentti arveli, ettei Manuzzi kuitenkaan ollut katolinen pappi vaan Angelina olikin ehkä johtaja Manuzzin tytär.
Manuzzin työhuoneen isoista ikkunoista aukeni näkymät telakka-alueelle ja telakan takana olevalle merelle.
Pentin yrittäessä pyydellä anteeksi myöhästymistään Manuzzi vastasi englanniksi vahvalla italialaisella korostuksella:
–Mio Amico! Kun viisituhatta miestä rakentaa yhtä laivaa monta vuotta, niin yhden miehen yhdellä työpäivällä ei ole niin suurta merkitystä.
–Ma… hän piti pienen tauon. Aluksen vesillelaskupäivä on niin tärkeä, että silloin ei myöhästytä. Tänään ei ole vesillelaskupäivä.
–Mutta nyt syödään ja sitten sinjoore Meyer näyttää ingegneerelle seuraavan kahdentoista kuukauden työtehtävät.
–Sen jälkeen Angelina ajaa sinut majapaikkaasi, hän ohjeisti.

Vahvasti aikaan ja sen tapahtumiin sidottu tarina kertoo päähenkilön Pentin elämästä. Kouluiässä suunnistuksesta innostunut Pentti lähtee nuorena miehenä maailmalle. Oppikoulun pääsykoetta lukuun ottamatta Pentti ei pyrkinyt mihinkään. Miehelle ilmaantui ihmeellisesti tilaisuuksia, joihin hän ennakkoluulottomasti tarttui.
Etsikö Pentti rastia, jota ei ollut merkitty karttoihin? Perustuivatko isot päätökset rohkeuteen vai oliko mies täysin muiden vietävissä? Mikä sai tavallisesti ujon miehen ottamaan uusissa tilanteissa isojakin riskejä?Liike-elämän kovuus ja lainalaisuudet aukenivat Pentille kuitenkin vasta kantapään kautta. Pentin luotto omiin kykyihinsä tuntui välillä olevan niin vahva, että jos maapallolla olisi ollut kahvat niin hän olisi nostanut silti. Koulukiusattu mies väisteli vielä aikuisiässäänkin pahimpia kiusaajiaan. Pentti Riesasen persoona on kuvitteellinen, mutta kaikki kirjassa esitetyt eri kohtaukset perustuvat tositapahtumiin. Kirjassa esiintyvien henkilöiden nimet on keksitty.

9 789528 021407

BoD™ BOOKS on DEMAND

www.bod.fi